

in.ihned.cz/cr

le střídali – Žabkové z Limberka a na Blatné, pánové ze Zástřízli, z Rožmitálu, Drnovští z Drnovic, mikulovští Dietrichštejnové a nakonec Herbersteinové, jimž patřilo až do vzniku československého státu v roce 1918.

Zmíněnému rodu Žabků vděčí za svou dnešní renesanční podobu i kounický zámek, který byl původně hradem určeným k ochraně kláštera. Na kopci nad pravým břehem Jihlavy se obranný hrad typu severoitalského kastelu tyčil už v polovině 13. století. Jeho současná monumentální podoba včetně rozsáhlého opevnění byla dána přestavbami v 16. století. Zámek bývá přístupný jen při zvláštních příležitostech – například při zářijových historických slavnostech.

Za pozornost stojí i další dolnokounické pamětihodnosti. Jednou z nich je raně barokní pravoslavná poutní kaple sv. Fabiána a Šebestiána ze 17. století. Křížová cesta vede k poutní kapli sv. Antonína Paduánského z roku 1757. Nejmladší pamětihodností Dolních Kounic je novorenesanční kostel sv. Petra a Pavla z 19. století, který nahradil původní farní kostel.

Židovská synagoga a ghetto

V 17. století vznikla ve městě i malá židovská čtvrť. Synagoga z roku 1652 je jednou z nejstarších staveb tohoto druhu na Moravě; na židovském hřbitově se zase dochovaly cenné náhrobky barokního a klasicistního typu.

Židovské osídlení je ovšem v Dolních Kounicích doloženo už od druhé poloviny 14. století. V polovině 18. století žilo v Dolních Kounicích 78 židovských rodin, od konce 18. do poloviny 19. století směřlo v městečku bydlet 111 povolených rodin (to v roce 1830 reprezentovalo 797 osob).

Od té doby ovšem Židů v Dolních Kounicích rychle ubývalo – v roce 1900 tu žilo už jen 172 osob židovského vyznání, v roce 1930 pouhých 53

osob. Po holocaustu za II. světové války nebyla židovská náboženská obec obnovena.

Za historickou perličku může být považován fakt, že z Dolních Kounic pocházeli předkové bývalého rakouského kancléře Bruna Kreiského.

Někdejší židovské ghetto leželo západně od kounického náměstí. Mělo dvě malá náměstí a několik uliček. V roce 1674 bylo v ghettu 16 domů, do 19. století se ghetto rozrostlo na 32 patrových domů, z nichž se velká část dochovala dodnes.

Synagoga ve východní části ghetta vznikla nejspíš přestavbou starší synagogy v polovině 17. století a je jednou z nejstarších a nejceněnějších staveb tohoto druhu na Moravě. V interiérech se dochovaly hebrejské nápisy. Na místě starého hřbitova, založeného někdy během 14. století jižně od zámku, stojí dnes sad s jedním nečitelným náhrobkem. Cenné náhrobky barokního a klasicistního stylu se ale zachovaly na novém hřbitově, založeném jižně od synagogy v roce 1680. Nejstarší dochovaný náhrobek pochází z roku 1688.

FOTO: WWW.BRNOVENKOV.CZ

Kraj modrých odrůd vinné révy

Dolní Kounice jsou jedním ze dvou přirozených center Brněnské vinařské oblasti. Prvním z nich jsou Židlochovice – k nim se řadí například obce Blučina, Hrušovany u Brna a Žabčice. Na zdejších sprašových a písčitých půdách se dobře daří aromatickým odrůdám, jako jsou například Irsay Oliver, Muškát moravský, Pálava a Tramín.

Druhým centrem je právě okolí Dolních Kounic, ležící na

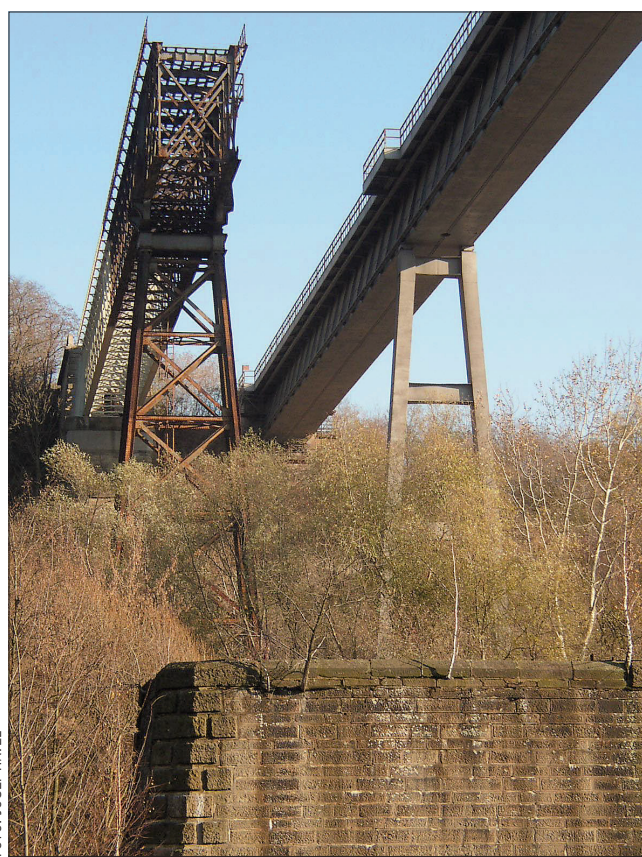

FOTO: JOSEF HAVEL

horninách Českého masívu, kde se pěstují jedny z nej kvalitnějších modrých odrůd na Moravě, zejména pak Frankovka, Zweigeltrebe, Portugalské modré a André. Klášter Rosa coeli dal název i zdejšímu známkovému vínu. Zvláštností této vinařské oblasti je skutečnost, že zde neexistuje žádný velký producent. Brněnská oblast patří co do velikosti plochy osazených vinohradů se svými více než 600 hektary vinic ke středně velkému oblastem. Největší oblast Moravského regionu, Mikulovská, má rozlohu 2 600 hektarů. Naopak úplně nejmenší vinařská oblast v České republice – Pražská má 19 hektarů vinic.

Turistické okolí

Dolní Kounice jsou ideálním východiskem k pěšímu či cyklistickému výletu. Jedním z cílů může být technická památka – železniční viadukt. Druhým pak Ivančice, které proslavili dva velcí rodáci – herec Vladimír Menšík a jeden z nejvýznamnějších secesních umělců Alfons Mucha. →

VIADUKT V KOSTCE

1868 – poprvé se objevil záměr postavit most u Ivančic jako součást trati Brno – Vídeň

1870 – stavbu dokončuje francouzská firma Cail, jejímž spolumajitelem byl A. G. Eiffel, autor Eiffelovy věže v Paříži

1938 – mostem prochází hranice mezi říší a protektoriátem Böhmen und Mähren

1955 – 1956 – naposledy se mostu dostává kompletní údržby, začíná jeho chátrání

1978 – postaven nový most v těsném sousedství, starý most určen k demolici

1997 – Ministerstvo kultury prohlašuje most za kulturní památku

1997 – zastupitelstvo Ivančic rozhodlo, že most má být demontován, neboť je v havarijním stavu

1998 – Ministerstvo kultury povoluje demolici mostu, nařizuje však zachovat malou část, tedy jeden pilíř a jedno pole mostovky

1999 – demolice mostu